

ARCHIVES HISTORIQUES DE LA COMMISSION

COLLECTION RELIEE DES
DOCUMENTS "COM"

COM (73)2059

Vol. 1973/0369

Disclaimer

Conformément au règlement (CEE, Euratom) n° 354/83 du Conseil du 1er février 1983 concernant l'ouverture au public des archives historiques de la Communauté économique européenne et de la Communauté européenne de l'énergie atomique (JO L 43 du 15.2.1983, p. 1), tel que modifié par le règlement (CE, Euratom) n° 1700/2003 du 22 septembre 2003 (JO L 243 du 27.9.2003, p. 1), ce dossier est ouvert au public. Le cas échéant, les documents classifiés présents dans ce dossier ont été déclassifiés conformément à l'article 5 dudit règlement.

In accordance with Council Regulation (EEC, Euratom) No 354/83 of 1 February 1983 concerning the opening to the public of the historical archives of the European Economic Community and the European Atomic Energy Community (OJ L 43, 15.2.1983, p. 1), as amended by Regulation (EC, Euratom) No 1700/2003 of 22 September 2003 (OJ L 243, 27.9.2003, p. 1), this file is open to the public. Where necessary, classified documents in this file have been declassified in conformity with Article 5 of the aforementioned regulation.

In Übereinstimmung mit der Verordnung (EWG, Euratom) Nr. 354/83 des Rates vom 1. Februar 1983 über die Freigabe der historischen Archive der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft und der Europäischen Atomgemeinschaft (ABl. L 43 vom 15.2.1983, S. 1), geändert durch die Verordnung (EG, Euratom) Nr. 1700/2003 vom 22. September 2003 (ABl. L 243 vom 27.9.2003, S. 1), ist diese Datei der Öffentlichkeit zugänglich. Soweit erforderlich, wurden die Verschlussachen in dieser Datei in Übereinstimmung mit Artikel 5 der genannten Verordnung freigegeben.

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

KOM(73) 2059 end.

Bruxelles, den 11. december 1973

Meddelelse forelagt Rådet af Kommissionen om
iværksættelsen af artikel 39 i tillægsproto-
kollen til Ankaraaftalen

I. JURIDISK GRUNDLAG

Det vedlagte foreløbige forslag tilsigter iværksættelsen af artikel 39 i tillægsprotokollen til Ankaraaftalen, hvori det hedder:

- "1. For udgangen af det første år efter denne protokols ikrafttræden vedtager Associeringsrådet bestemmelser vedrørende social tryghed for arbejdstagere af tyrkisk nationalitet, som flytter inden for Fællesskabet og for deres familie, som har bopæl inden for Fællesskabet.
2. Disse bestemmelser skal gøre det muligt for arbejdstagere af tyrkisk nationalitet efter endnu ikke fastlagte retningslinier at opnå en sammenlægning af forsikrings- og beskæftigelsesperioden tilbagelagt i de forskellige medlemsstater, for så vidt angår pension og andre ydelser udbetalt på grund af alderdom, dødsfald eller invaliditet, såvel som sygeforsorg for arbejdstageren og for hans familie, som har bopæl inden for Fællesskabet. Disse bestemmelser kan ikke skabe en forpligtelse for Fællesskabets medlemsstater til at medregne de tidsrum, der er tilbagelagt i Tyrkiet.
3. De ovennævnte bestemmelser skal gøre det muligt at sikre udbetaling af børnetilskud, såfremt arbejdstagerens familie har bopæl inden for Fællesskabet.
4. De pensioner og andre ydelser, der udbetales på grund af alderdom, dødsfald eller invaliditet, og som er erhvervet ved anvendelse af de i stk. 2 nævnte bestemmelser, skal kunne overføres til Tyrkiet.
5. De i denne artikel nævnte bestemmelser berører ikke de rettigheder og forpligtelser, der følger af eksisterende bilaterale aftaler mellem Tyrkiet og Fællesskabets medlemsstater, i det omfang disse fastsætter en mere gunstig ordning for tyrkiske statsborgere."

Da tillægsprotokollen er trådt i kraft den 1. januar 1973, skal de ovenfor omhandlede bestemmelser vedtages af Associeringsrådet inden 1. januar 1974.

II. GENERELLE SYNSPUNKTER

A. Resumé: De nuværende forhold for tyrkiske arbejdstagere

I øjeblikket beror beskyttelsen i henseende til social sikring af tyrkiske arbejdstagere, der er beskæftiget i Fællesskabet, hovedsageligt på to former for internationale dokumenter:

- 1° De bilaterale overenskomster, som er indgået mellem Tyrkiet og visse medlemsstater (Tyskland, Belgien, Frankrig, Nederlandene og Det forenede Kongerige. Mellem Tyrkiet og Danmark er en overenskomst undertegnet, men ikke ratificeret).
- 2° Europarådets midlertidige europæiske aftaler, som er ratificeret af medlemsstaterne og Tyrkiet, og som sikrer:
 - a) Ligebehandling i henseende til de nationale lovgivninger. Denne ligebehandling er ofte knyttet til ret strenge bopælsmæssige betingelser, især for så vidt angår ydelser efter en ordning uden bidragspligt.
 - b) Ligebehandling af statsborgere i en stat, som er medlem af Europarådet, men statsborgere i andre medlemsstater, som indbyrdes har indgået en bilateral overenskomst om social sikring for så vidt angår gennemførelsen af sådanne overenskomster (1).

Men dette net af overenskomster er ufuldstændigt, reglerne varierer fra overenskomst til overenskomst, og størstedelen af dem er ikke blevet ajourført siden fællesskabsforordningernes ikrafttræden.

Der er desuden til anvendelsen af disse to principper knyttet visse forbehold, som er anført i overenskomsternes bilag III, og som navnlig går ud på fra overenskomsternes anvendelsesområde at udelukke visse ydelser, hvortil der ikke er bidragspligt (Det forenede Kongerige, Frankrig, Italien, Luxembourg, Belgien), ydelser ved fødsel i Frankrig og Luxembourg, og bestemmelserne vedrørende arbejdsløshedsforsikring i den tysk-belgiske overenskomst.

Når det nu tages i betragtning, at de nævnte internationale aftaler findes, bliver spørgsmålet, hvordan tyrkiske arbejdstagere, som er beskæftiget i Fællesskabet, er stillet for så vidt angår følgende tre grundlæggende principper for den internationale sociale sikring: ligebehandling, sammenlægning af perioder og overførsel af ydelser til et andet land.

- For så vidt angår ligebehandling består der fremdeles, når ligebehandling ikke er sikret i det pågældende lands egen indre lovgivning - hvilket er tilfældet i visse medlemsstater ofte for betydelige ydelser - og i mangel af bilaterale overenskomster, visse uligheder, på hvilke de midlertidige aftaler på grund af bopælsbetingelsen kun giver delvise løsnin-
- For så vidt angår sammenlægning af forsikrings-, beskæftigelses- og bopælsperioder medfører det afgrænsede anvendelsesområde for de bilaterale aftaler, der er indgået mellem medlemsstater indbyrdes, og for de aftaler,

-
- (1) Fællesskabets forordninger i henhold til artikel 51 i EØF-traktaten er trådt i stedet for bilaterale overenskomster, der er indgået mellem medlemsstater, men kun for så vidt angår personer, der falder ind under disse forordningers saglige anvendelsesområde. Disse overenskomster finder derfor fortsat anvendelse på bl. a. statsborgere i andre af Europarådets medlemsstater.

der er indgået mellem en medlemsstat og Tyrkiet, at de perioder, som er tilbagelagt af en tyrkisk arbejdstager, der har været beskæftiget i mere end en medlemsstat, aldrig betragtes under ét, men opdeles, enten fordi de perioder, der er tilbagelagt i Tyrkiet, ikke på grund af en international aftale kan komme i betragtning, eller fordi de perioder, der er tilbagelagt i et af medlemslandene, ikke medregnes på grund af en anden international aftale.

- For så vidt angår overførsel af ydelser til Tyrkiet er der kun sikkerhed for en sådan overførsel for så vidt angår skyldige ydelser fra en medlemsstat, der har indgået en bilateral overenskomst med Tyrkiet. Omvendt kan tyrkiske ydelser kun overføres til en sådan medlemsstat.

Det følger heraf, at kun den arbejdstager, som har været beskæftiget alene i en medlemsstat, som har indgået bilateral overenskomst med Tyrkiet, har en mere eller mindre fuldstændig beskyttelse. Så snart det derimod drejer sig om arbejdstagere, der har været beskæftiget i mere end én medlemsstat, er beskyttelsen ikke blot fragmentarisk, men den giver yderligere anledning til nogle komplicerede problemer, særlig angående bevilling af pensioner og ekstra ydelser (sygeforsikring). Disse problemer kompliceres yderligere, når de pågældende medlemsstater indbyrdes har indgået en bilateral aftale, der som følge af de midlertidige aftaler finder anvendelse på tyrkiske arbejdstagere.

Det var således påkrævet at afhjælpe mangler og inkonsekvenser, der skyldes de bestående forhold, ved at forberede vedtagelsen af ensartede bestemmelser, der vil være enklere at anvende. Denne målsætning er kun delvis opfyldt ved tillægsprotokollens artikel 39, hvis stk. 2 klart udelukker, at forsikringsperioder, der er tilbagelagt i Tyrkiet, medregnes. En rationel og fuldstændig løsning af de ovenfor omtalte problemer ville i virkeligheden kræve vedtagelse af et dokument, hvis anvendelsesområde på samme tid omfattede medlemsstaternes og Tyrkiets lovgivninger. Følgelig kan de foranstaltninger, der træffes i medfør af artikel 39, kun fastsætte regler for de problemer, der opstår ved anvendelsen af medlemsstaternes lovgivninger, og under denne forudsætning tilsigter de navnlig at træde i stedet for de bilaterale aftaler mellem medlemsstater, der som følge af de midlertidige aftaler finder anvendelse på tyrkiske arbejdstagere.

B. Fortolkning af tillægsprotokollens artikel 39

I betragtning af, at de af gennemførelsen af bestemmelserne i artikel 39 forårsagede finansielle og administrative byrder udelukkende vil angå medlemsstaternes sociale sikringsinstitutioner, har Kommissionen fundet det påkrævet at indhente udtalelser fra medlemsstaternes specialister inden udarbejdelsen af et forslag til afgørelse. Derfor har man rådført sig med Den administrative Kommission for vandrende arbejdstageres sociale sikring, som er knyttet til Kommissionen for De europaiske Fællesskaber, og hvem det bl.a. påhviler at afgøre tvivlstilfælde vedrørende fortolkning eller anvendelse af Fællesskabets forordninger om social sikring.

I Den administrative Kommission kom to tendenser til udtryk:

- Efter den første ^{bør}/artikel 39 fortolkes helt bogstaveligt;
 - efter den anden derimod bør der gives denne artikel en fortolkning, der er mere i overensstemmelse med Ankaraaftalens ånd.
- 1) Ifølge tilhængerne af den bogstavelige fortolkning burde den afgørelse, der skulle træffes af Rådet
- ikke gå ud fra princippet om ligebehandling efter de nationale lovgivninger, eftersom tillægsprotokollens artikel 37 kun omhandler ikke-forskelsbehandling for så vidt angår arbejds- og lønvilkår;
 - for så vidt angår personkredsen, være begrænset til sådanne tyrkiske arbejdstagere, som efter at have været omfattet af en medlemsstats lovgivning, er eller har været omfattet af lovgivningen i en eller flere andre medlemsstater, samt til sådannes familiemedlemmer og efterladte; dette ville udelukke sådanne arbejdstagere, som alene er eller har været omfattet af én medlemsstats lovgivning, grænsearbejdere, arbejdstagere beskæftiget i flere medlemsstater, udsendte arbejdere, arbejdere beskæftiget ved international transport, søfolk, m.fl., samt sådannes familiemedlemmer, når de har bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente stat.

Formålet med tillægsprotokollens artikel 39 skulle være at lette tyrkiske arbejdstageres geografiske og erhvervsmæssige bevægelighed i henhold til den nævnte protokols artikel 37 og 38, hvilke bestemmelser bør gøre det muligt for dem efterhånden at blive omfattet af reglerne om den fri bevægelighed inden for Fællesskabet.

Som følge heraf burde de bestemmelser, der skal vedtages i medfør af artikel 39, være begrænset til at regulere problemerne vedrørende aktive arbejdstagere, som flytter fra en medlemsstat til en anden for dér at udøve et erhverv og for at flytte deres bopæl dertil, først og fremmest ved at tillade sammenlægning af forsikrings- eller beskæftigelsesperioder, idet i øvrigt problemerne vedrørende arbejdstagere, som alene arbejder i én medlemsstat holdes udenfor;

- for så vidt angår det saglige anvendelsesområde ikke omfatter bestemmelser om forsikring mod arbejdsulykker og erhvervssygdomme, arbejdsløshedsforsikring og ydelser til efterladte, idet disse risici eller ydelser ikke er omtalt i artikel 39;
 - alene medtage overførsel til Tyrkiet af pensioner erhvervet som følge af anvendelsen af mindst to medlemsstats lovgivning, idet en eventuel overførsel af pensioner erhvervet på grundlag af tilknytning til kun én medlemsstats lovgivning forbliver undergivet bestemmelserne i den pågældende stats egen lovgivning eller i en eventuelt eksisterende bilateral aftale mellem denne medlemsstat og Tyrkiet; afgørelsen skulle heller ikke omfatte bestemmelser om fri overførsel af en pension, der er erhvervet ved tilknytning til to medlemsstats lovgivninger, til en anden medlemsstat end den, hvor debitorinstitution befinder sig;
 - hverken for arbejdstageren eller dennes familie omfatte sygeforsorg i en anden medlemsstat end den hvor den kompetente institution befinder sig;
 - ikke tage familiemedlemmer i betragtning ved beregning af pensioner, dvs. ikke indeholde regler om forhøjelser af eller tillæg til pensioner for familiemedlemmer, over for hvem der er forsørgerpligt.
2. Tilhængerne af en fortolkning, der er i overensstemmelse med Ankaraaftalens ånd, understregede, at denne bogstavelige fortolkning ville føre til både inkonsekvens og ubillige resultater. Den ville især medføre, at de bestemmelser, der skal fastsættes ud fra tillægsprotokollens artikel 39, bortset fra overførslen til Tyrkiet af pensioner erhvervet i sådanne medlemsstater, som ikke har indgået en overenskomst med Tyrkiet, ikke ville øge de rettigheder, som tyrkiske arbejdstagere allerede har i medfør af bilaterale overenskomster indgået mellem medlemsstaterne indbyrdes, og som finder anvendelse på dem som følge af de forannævnte midlertidige aftaler. Afgørelsen ville endog være et tilbageskridt i forhold til disse overenskomster, idet disses rækkevidde i almindelighed er betydelig større.
3. Det bør derfor undersøges, om tillægsprotokollens artikel 39 virkelig udelukker en anden fortolkning. I denne forbindelse må det bemærkes:
- a) at selve ordlyden af artikel 39 giver et vist spillerum i denne henseende. I artikel 39, stk. 1, hedder det nemlig at Associeringsrådet vedtager "bestemmelser vedrørende social tryghed for arbejdstagere af tyrkisk nationalitet, som bevæger sig inden for Fællesskabet og for deres familie, som opholder sig inden for Fællesskabet." Men samme artikels stk. 2 og 3 indledes med udtrykkene "Disse bestemmelser" eller "Disse bestemmelser skal gøre det muligt" at opnå en sammenlægning af perioder, at sikre udbetaling, etc. Denne formulering synes ikke at pålægge nogen begrænset fortolkning, men man kan tværtimod udlede af den, at der i medfør af stk. 1 skal fastsættes bestemmelser vedrørende tyrkiske arbejdstagere, og at disse bestemmelser i kraft af de følgende stykker særlig skal omfatte sammenlægning af perioder, udbetaling af børnetilskud, etc.

- b) Inden artikel 39 indeholder tillægsprotokollens afsnit II, kapitel 1 "Personers og tjenesteydelsers fri bevægelighed" bestemmelser om arbejdstageres fri bevægelighed, og navnlig omhandler artikel 36 den gradvise gennemførelse af fri bevægelighed for tyrkiske arbejdstagere inden for Fællesskabet mellem 1.12.1976 og 30.11.1986. Her opstår spørgsmålet om, hvorvidt man, fordi der først i 1976 skal træffes foranstaltninger inden for dette område, og den fri bevægelighed fra dette tidspunkt og til 1986 kun skal gennemføres gradvist, skal begrænse omfanget af de bestemmelser, der skal vedtages i medfør af artikel 39, og især begrænse den af denne artikel omfattede personkreds. Disse to bestemmelser bør næppe knyttes så snævert sammen. For så vidt angår de sociale sikringslovgivninger, er arten og størrelsen af de problemer, som bevægelsen inden for Fællesskabet stiller arbejdstagerne over for, uden forbindelse med i hvilken grad, man liberaliserer forholdsreglerne med hensyn til bevægelighed. Problemerne opstår alene på grund af bevægelsen, hvad enten den sker alene ud fra national politik angående indrejse og ophold, eller den befordres af fællesskabsforholdsregler. I denne henseende bør det bemærkes, at artikel 39 i modsætning til artikel 36 ikke indeholder nogen klausul med hensyn til udviklingen. Dette var ej heller tilfældet med de i medfør af EØF-traktatens artikel 51 vedtagne bestemmelser i forordningerne nr. 3 og 4, der trådte i kraft før selv de første fællesskabsbestemmelser om fri bevægelighed baseret på samme traktats artikel 49, til hvilke forordninger man ganske vist har føjet betydelige forbedringer siden 1959, men som fra dette tidspunkt har dækket alle risici og næsten alle situationer opstået som følge af arbejdstageres og deres familiers bevægelser.
- c) Selv om de forberedende arbejder klart viser, at medlemsstaterne ikke ønskede, at man på fællesskabsniveau skulle tage hensyn til forhold opstået som følge af arbejdstageres afhængighed af tyrkisk lovgivning før eller efter deres beskæftigelse inden for Fællesskabet, følger der ikke heraf, at man for så vidt angår tyrkiske arbejdstageres stilling alene i henseende til Fællesskabets lovgivninger, inden for Fællesskabet, strengt skal begrænse de bestemmelser, som vedtages i medfør af artikel 39, stk. 1, til de i samme artikels stk. 2 og 3 nævnte problemer.
- d) Det bør endvidere bemærkes, at medlemsstaternes repræsentanter i Den administrative Kommission har anmodet Kommissionen om, såfremt denne vedtog en bogstavelig fortolkning, da at henlede Rådets opmærksomhed på de mangler og inkonsekvenser, der ville følge heraf. Når visse af de ovennævnte repræsentanter principielt foretrak at begrænse sig til en bogstavelig fortolkning, var det med den bemærkning, at dette et fortolkningsspørgsmål var af nærmest politisk karakter, som endeligt måtte afgøres af Fællesskabets instanser. Et antal forslag baseret på en friere fortolkning blev dog ved den afsluttende drøftelse velvilligt modtaget af de fleste af eksperterne.

4. Dette synspunkt kan yderligere støttes af særskilte betragtninger i tilknytning til hvert af de under II B 1 ovenfor anførte punkter:

- a) For så vidt angår ligebehandling i henseende til nationale lovgivninger, ville det være vanskeligt ikke at medtage dette princip i afgørelsen. Ligebehandlingsprincippet er faktisk det første princip i de internationale akter om social sikring. Siden er dette princip indskrevet i Rådets mandat til Kommissionen i forhandlingerne med Maghreb-landene, og det forekommer ikke rimeligt at nægte en associeret stat, som vil kunne blive medlemsstat, det, som man vil indrømme Maghreb-staterne.

Endelig har domstolen ved flere lejligheder udtalt, at ligebehandlingsprincippet udgør et af de grundlæggende principper i fællesskabslovgivningen om vandrende arbejdstageres sociale sikring, selv om dette princip ikke er nævnt i traktatens artikel 51, som danner det juridiske grundlag for denne lovgivning.

- b) Begrænsningen af afgørelsens anvendelse på personkredse til alene de arbejdstagere, som er eller har været omfattet af lovgivningen i to eller flere medlemsstater, synes ej heller at kunne forsvares. Man kan i virkeligheden vanskeligt tænke sig, at den i tillægsprotokollen optagne artikel 39 skulle se bort fra forholdene for omkring 700.000 tyrkiske arbejdstagere, der er beskæftiget i en enkelt medlemsstat, og blot giver en ordning for det meget begrænsede antal, som efter at have arbejdet i en medlemsstat, er eller har været beskæftiget i en anden medlemsstat.

De af arbejdstagerens familiemedlemmer, som befinder sig i en anden medlemsstat, end den hvori arbejdstageren er beskæftiget, ville desuden ved denne begrænsning være udelukket fra personkredsen. Flere eksperter gjorde opmærksom på at på grund af de problemer som boligforholdene frembyder i visse stater er en sådan boligsituation ikke usædvanlig.

Ordene "arbejdstagere, som flytter inden for Fællesskabet" er simpelt hen taget fra fællesskabsforordningernes overskrift. Oprindeligt var disse forordningers overskrift: "vandrende arbejdstagere". På grund af de indskrænkende fortolkninger, som denne titel af og til har givet anledning til (f.eks. vedrørende pensionister, familiemedlemmer, ferierejsende) findes dette udtryk ikke mere i de pågældende forordningers overskrift.

Endelig ville stk. 5 i artikel 39, ikke have nogen mening, dersom artikel 39, udelukkende skulle regulere forholdene for tyrkiske arbejdstagere, der var omfattet af to medlemsstaters lovgivninger, eftersom de bilaterale aftaler, der eksisterer mellem Tyrkiet og medlemsstaterne pr. definition kun finder anvendelse i forholdet mellem hver af de pågældende medlemsstater og Tyrkiet og følgelig ikke kan være mere eller mindre gunstige end afgørelsen.

- c) Selv om visse eksperter ved læsningen af bestemmelserne i artikel 39, kunne være af den mening, at afgørelsen ikke skal omfatte sociale sikringsgrene, som ikke udtrykkeligt er nævnt, deler Kommissionen ikke dette synspunkt.

Det fremgår faktisk af de forberedende arbejder ved udarbejdelsen af artikel 39, at medlemsstaterne kun ville udelukke følgende fra afgørelsens materielle anvendelsesområde:

- Medregning af perioder tilbragt i Tyrkiet;
- udbetaling af børnetilskud, når familien har bopæl i Tyrkiet;
- sygeforsorg for arbejdstageren og for hans i Tyrkiet bosatte familie;
- arbejdsløshedsforsikring.

Derimod udgør ydelser ved dødsfald ikke en særlig sikringsgren, men er knyttet enten til sygeforsikringen eller til livsforsikringen, alt efter medlemsstaternes lovgivning, samt til arbejdsulykkesforsikringen. I betragtning af, at disse grene er dækket af artikel 39, skal de nævnte ydelser ikke udelukkes.

Udtrykket "sygeforsorg", som ikke anvendes i fællesskabsterminologien kan med rimelighed fortolkes som dækkende lige så vel naturalydelser som kontantydelse ved sygeforsikring, og tilhængerne af en bogstavelig fortolkning deler også denne opfattelse. Af selve den kendsgerning, at sygeforsikring ikke er nævnt, kan man udlede at de tilsvarende ydelser ved arbejdsulykkesforsikring ligeledes er dækket. Det bør i denne forbindelse bemærkes, at udeladelsen i artikel 39 af den ældste gren inden for den sociale sikring kan forklæres ved, at retten til korttids- og langtidsydelse inden for denne forsikring, med undtagelse af meget specielle tilfælde, ikke er betinget af forsikringens eller beskæftigelsens varighed, og at bestemmelser vedrørende sammenlægning er unødvendige på dette felt.

Der er ej heller anledning til i al almindelighed, hverken for arbejdstageren eller for hans familie, at undtage bevilling af sygeforsorg i en anden medlemsstat end den, hvor den kompetente institution befinder sig. Eftersom afgørelsen vil finde anvendelse på grænsearbejdere, udsendte arbejdere, søfolk, etc., vil man ikke kunne fratage ovennævnte kategorier sådanne rettigheder, som ikke er udelukket i medfør af artikel 39.

- d) Hvad angår overførsel til Tyrkiet af pensioner erhvervet på grund af tilknytning til alene én medlemsstats lovgivning, ville det være mildest talt besynderligt, om overførsel af ydelse skulle være tilladt, når der er erhvervet ret til ydelse i én medlemsstat kun gennem påberåbelse af forsikringsperioder tilbragt i en anden medlemsstat, medens samme fordel ville blive nægtet, dersom arbejdstageren ved blot at medregne perioden tilbragt alene i én medlemsstat opfylder de af det pågældende land fastsatte betingelser for erhvervelse af rettigheder.

Artikel 39 tager ikke udtrykkeligt overførsel af pensioner og renter til berettigede, der er bosat i en anden medlemsstat end den kompetente stat. Men derved, at disse ydelser kan overføres til Tyrkiet, synes man at det så meget desto mere burde være muligt at overføre dem inden for Fællesskabet. I så henseende, kan man vanskeligt forestille sig, at en arbejdstager, der er berettiget til at bo i en medlemsstat, ikke skulle kunne benytte sig af denne mulighed, fordi den pension, han er berettiget til fra en anden medlemsstat, kun kunne udbetales ham i Tyrkiet.

Der er ikke nogen grund til ved pensionsberegningen ikke at medtage familie-medlemmer, og der må følgelig forudses forhøjelser eller tillæg til pensionen for familiemedlemmer over hvem der er forsørgerpligt. Disse forhøjelser eller tillæg er iøvrigt en integrerende bestanddel af pensionerne.

+

+ +

Kommissionen foreslår Fællesskabet i Associeringsrådet tiltræder den holdning, der er gengivet i pkt. B 2 til 4 ovenfor.

For at lette Rådets overvejelser fremsætter Kommissionen samtidigt et foreløbigt forslag til de bestemmelser, som Fællesskabet måtte træffe, dersom Associeringsrådet træffer beslutning i overensstemmelse med denne holdning.

III. BEMÆRKNINGER TIL VEDLAGTE FORELØBIGE UDKAST

Af de under II B ovenfor anførte bevaaggrunde finder Kommissionen, at forslaget til en afgørelse bør baseres på en fortolkning i overensstemmelse med Ankaraaftalens ånd af bestemmelserne i artikel 39.

Den er endvidere af den mening, at det af administrative årsager er ønskeligt - i den udstrækning dette er muligt - at gentage bestemmelserne i Fællesskabets forordninger om social sikring af vandrende arbejdstagere (1) fremfor at påføre medlemsstaternes institutioner anvendelsen af nye bestemmelser.

Følgende retningslinier ligger til grund for vedlagte udkast:

Afsnit I - Almindelige bestemmelser

Artikel 1. Blandt definitionerne i artikel 1 i Rådets forordning nr. 1408/71, er de, der vedrører udtrykkene "sæsonarbejder", "flygtning" og "statsløs", uden formål for tyrkiske arbejdstagere og er ikke medtaget.

Definitionen af udtrykket "arbejdstager" er den i forordningens artikel 1 a) i) og ii) anførte, medens den i afsnit iii) anførte definition: frivilligt forsikrede personer, ikke er medtaget.

Definitionerne af udtrykkene: "medlemsstat", "lovgivning", "overenskomst om social sikring", "den kompetente myndighed", "institution", "den kompetente institution" og "bopælstedets institution" har været genstand for en tilpasning, dels for at omfatte tillige Tyrkiet, dels for at præcisere, at der kun er tale om medlemsstater.

Artikel 2 og 3. Bestemmelserne om personkreds (artikel 2) og ligebehandling (artikel 3, stk. 1 og 2), svarer til bestemmelserne i forordning nr. 1408/71.

Idet ligebehandlingen gælder inden for alle de sociale sikringsgrene, fastsætter afgørelsen ikke særlige bestemmelser for ydelser ved arbejdsløshed, langtidsydelser ved arbejdsulykker og erhvervssygdomme og andre familieydelser end børnetilskud.

Artikel 4. De tyrkiske arbejdstagere har i øjeblikket ret til ydelser efter de bilaterale overenskomster, der er indgået mellem medlemsstaterne ved de europæiske midlertidige aftaler, hvor medlemsstaterne og Tyrkiet er partnere. Afgørelsens anvendelsesområde dækker for en stor del disse overenskomsters anvendelsesområde. Afgørelsen bør derfor, for så vidt angår dens anvendelsesområde, personkreds og materielle indhold, træde i stedet for de bestemmelser, der nu finder anvendelse på tyrkiske arbejdstagere, i modsat fald ville der være sammenfaldende anvendelse af afgørelsen og en eller flere bilaterale overenskomster, uden det blev fastslået i medfør af hvilken af disse akter, den pågældendes rettigheder i sidste instans skulle fastsættes.

(1) Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 og 574/72 med ændringer.

Artikel 5. Ligesom det er tilfældet for forordning nr. 1408/71 berører man ikke forpligtelser i medfør af Det internationale Arbejdsbureaus konventioner og de midlertidige aftaler. Konventionen om social sikring af arbejdstagere beskæftiget ved international transport og, i henhold til tillægsprotokollens artikel 39, stk. 5, de mere gunstige bestemmelser i de bilaterale overenskomster indgået mellem medlemsstaterne og Tyrkiet forbliver desuden i kraft.

Overenskomsten om social sikring for flodskippere i Rhinfart er ikke nævnt, eftersom anvendelsen af denne overenskomst er begrænset til statsborgere i de kontraherende lande, hvori Tyrkiet ikke deltager.

Når Den europæiske Overenskomst om social sikring, indgået inden for Europarådets rammer mellem Tyrkiet og mindst to medlemsstater, er trådt i kraft, vil det påhvile Associeringsrådet at undersøge denne overenskomsts indvirkning på anvendelsen af afgørelsen.

Artikel 6 og 7. Bestemmelserne om ophævelse af bopælsbestemmelser og om regulering af ydelser svarer til de pågældende bestemmelser i forordning nr. 1408/71.

Artikel 8. Tilsvarende er bestemmelserne i artikel 12 i forordning nr. 1408/71 om forbud mod dobbeltydelser medtaget og ændret for at tage hensyn til bopæl i Tyrkiet og til manglen på bestemmelser om bevilling af langtidtydelser ved arbejdsulykke og erhvervssygdom.

Afsnit II - Bestemmelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes

Artikel 9. Bestemmelser om hvilken lovgivning, der skal anvendes på tyrkiske arbejdstagere, er overført fra forordning nr. 1408/71 med undtagelse af sådanne bestemmelser, som er uden formål, såsom bestemmelser vedrørende tjenestemand, militærtjeneste, frivillig forsikring eller fakultativ fortsat forsikring, tjenestegørende personale ved diplomatiske missioner og De europæiske Fællesskabers hjælpepersonale.

Afsnit III - Særlige bestemmelser om de enkelte arter af ydelser

Artikel 10 og 11. Forordningens bestemmelser er gentaget med undtagelse af sådanne, som vedrører sæsonarbejdere, arbejdsløse og pensions- og renteansøgere. Udredelse af naturaltydelser under et midlertidigt ophold er dog indskrænket til tilfælde af bevægelser af erhvervsmæssige årsager. Desuden har man fundet det påkrævet at indsatte en særlig bestemmelse om helt arbejdsløse tyrkiske grænsearbejdere.

Art. 12 Invaliditet

Alle bestemmelserne i forordning nr. 1408/71 er medtaget med undtagelse af en bestemmelse, der er formålsløs her, vedrørende anvendelsen af den nederlandske arbejdsudygtighedsforsikring. Ved beregningen af ydelserne tages tillige hensyn til familiemedlemmer, der har bopæl i Tyrkiet.

Art. 13 og 14 Alderdom og dødsfald (pensioner)

I modsætning til det i forordning 1408/71 fastsatte, finder det her anvendte beregningssystem for tidsbetingede pensioner anvendelse i alle tilfælde, uafhængigt af hvorvidt arbejdstageren opfylder betingelserne for erhvervelse af ret til ydelser med eller uden sammenlægning af beskæftigelses-, forsikrings- eller bopælsperioder.

Som anført i punkt II A ovenfor, er fem medlemsstater bundet over for Tyrkiet af en bilateral overenskomst om social sikring. Selv om den samtidige beståen af disse akter ikke skulle give anledning til nogen problemer for så vidt angår korttidsydelser, er det samme ikke tilfældet for pensionernes vedkommende. Enhver medlemsstat, som er bundet over for Tyrkiet af en bilateral overenskomst, skulle nemlig til en tyrkisk arbejdstager, der også havde været omfattet af en anden medlemsstats lovgivning, yde en pension beregnet i medfør af den bilaterale overenskomst på basis af de perioder, der er tilbagelagt i den første medlemsstat og i Tyrkiet, samt en pension beregnet i medfør af denne afgørelse på grundlag af de samme perioder og af de perioder, der er tilbagelagt i den anden medlemsstat. Det samme ville være tilfældet for denne anden stat, dersom denne ligeledes var bundet over for Tyrkiet ved en bilateral overenskomst.

Det problem, der rejser sig i denne henseende, drejer sig om på hvilken måde, man kan undgå denne dobbeltydelse, som alle må være enige om at betragte som utilstedelig.

Det må i denne forbindelse erindres, at stk. 5 i artikel 39 bestemmer, at denne afgørelse ikke kan berøre den mere gunstige ordning, som ville være et resultat af anvendelsen af de ovennævnte bilaterale overenskomster.

Man kan forestille sig to løsninger. Under ingen omstændigheder kan det på forhånd afgøres, om bestemmelserne i en akt er mere gunstige end bestemmelserne i en anden, og afgørelsen kan kun træffes for hver sags vedkommende, efter at der er foretaget beregninger i medfør af akterne.

Efter den første løsning skulle arbejdstageren i alle tilfælde modtage det højeste pensionsbeløb, uden at man på forhånd havde afgjort det ene dokument fortrin frem for det andet.

I denne forbindelse må det bemærkes, at i de tilfælde, hvor der ydedes en pension i medfør af denne afgørelse, ville modtageren ikke nyde de rettigheder (plejemuligheder i Tyrkiet), som han kun ville have krav på i henhold til en pension ifølge den bilaterale overenskomst.

Den anden løsning ville bestå i, at der i alle tilfælde ydes en pension beregnet efter de bilaterale bestemmelser, hvortil eventuelt ville komme et tillæg lig med forskellen mellem dette pensionsbeløb og det højere pensionsbeløb, der skulle udredes af samme medlemsstat i medfør af denne afgørelse. Det er denne anden løsning, man har fastholdt, for ikke at berøve de berettigede de med pensionen følgende rettigheder.

Ligesom ved ydelser ved invaliditet tages der ved beregningen af ydelserne hensyn til familiemedlemmer, der bor i Tyrkiet.

Artikel 15. Arbejdsulykker og erhvervssygdomme

Bestemmelserne i forordning nr. 1408/71 er overført, undtagen for så vidt angår langtidsydelse. Yderligere uddes ydelser under et ophold uden for den kompetente stat kun, når dette finder sted af arbejdsmæssige grunde.

Artikel 16 og 17. Ydelser ved dødsfald

Bestemmelserne i forordning nr. 1408/71 er overført.

Artikel 18 og 19. Familicydelser og børnetilskud

Børnetilskud ydes i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning nr. 1408/71.

Afsnit IV - Forskellige bestemmelser

Artikel 20 - 26. Bestemmelserne vedrørende de kompetente myndigheders samarbejde, fritagelse for eller nedsættelse af afgifter, dispensation fra legalisering, ansøgninger, erklæringer eller klager, lægeundersøgelser, overførsel af skyldige beløb i medfør af afgørelsen, særlige regler for anvendelsen af visse lovgivninger, børnetilskud og boligtilskud, begrundet i befolkningspolitiske hensyn, bidrag, som påhviler arbejdsgivere eller virksomheder, hvis bopæl henholdsvis hjemsted ikke ligger i den kompetente stat, inddrivelse af bidrag og forpligtede institutioners krav over for erstatningspligtiget tredjemand svarer til bestemmelserne i forordning nr. 1408/71, bortset fra at man i visse af disse bestemmelser har tilføjet "Tyrkiet".

Afsnit V - Gennemførelsesbestemmelser

Artikel 27 - 44. Gennemførelsesbestemmelserne er overført fra forordning nr. 574/72 med de ændringer, der er nødvendiggjort af bestemmelser i afsnit I, II og III, som afviger fra de tilsvarende bestemmelser i forordning nr. 1408/71.

Afsnit VI - Overgangs- og slutbestemmelser

Artikel 45. Disse bestemmelser er overført fra artiklerne 94 og 95 i forordning nr. 1408/71 og fra artikel 120 i forordning nr. 574/72.

BILAG I

Bilag V til forordning nr. 1408/71 er ændret af hensyn til de særlige regler for anvendelsen af visse medlemsstaters lovgivning på tyrkiske arbejdstagere.

BILAG II

Bilagene til forordning nr. 574/72 er suppleret for så vidt angår de kompetente myndigheder og institutioner, bopælsstedernes og opholdsstedernes institutioner, samt forbindelsesorganerne.

Bilag

Foreløbigt forslag til bestemmelser
om anvendelsen af medlemsstaternes sociale sik-
ringsordninger på tyrkiske arbejdstagere, som
flytter inden for Fællesskabet og på deres fa-
miliemedlemmer, der har bopæl inden for Fælles-
skabet

AFSNIT I: ALMINDELIGE BESTEMMELSERArtikel 1

Definitioner

I denne forordning:

- a) har udtrykkene "grønsearbejder", "familiemedlem", "efterladt", "bopæl", "ophold", "den kompetente stat", "forsikringsperioder", "beskæftigelsesperioder", "bopælsperioder", "ydelse", "pensioner" og "renter, "familieydelse", "børnetilskud" og "ydelse ved dødsfald" den betydning, som er tillagt dem i artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971;
- b) betyder udtrykket "arbejdstager" enhver person,
- i) der er forsikret i henhold til en tvungen forsikring eller en frivillig fortsat forsikring mod en eller flere risici, der svarer til de sikringsgrene, som indgår i en social sikringsordning for arbejdstagere, med forbehold af de i bilag V i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 nævnte begrænsninger;
 - ii) der inden for rammerne af en social sikringsordning for samtlige indbyggere eller hele den erhvervsmæssigt beskæftigede del af befolkningen er tvunget forsikret mod en eller flere risici, der svarer til de sikringsgrene, på hvilke denne forordning finder anvendelse,
 - når det efter vedkommende sikringsordnings administrations- eller finansieringsmetode er muligt at identificere den pågældende som arbejdstager, eller
 - i mangel af sådanne kriterier, når den pågældende er forsikret i henhold til en tvungen forsikring eller en frivillig fortsat forsikring mod en anden af de i bilag I til denne afgørelse opregnede risici inden for rammerne af en ordning for arbejdstagere;
- c) betyder udtrykket "lovgivning" for enhver medlemsstat: bestående og fremtidige lovgivning, vedtægtsbestemmelser og alle andre gennemførelsesregler vedrørende de i artikel 3, stk. 2 og 4, nævnte sociale sikringsgrene eller sikringsordninger.

Udtrykket omfatter ikke bestemmelser i bestående eller fremtidige overenskomster, selv om der af en offentlig myndighed er tillagt sådanne overenskomstbestemmelser almindelig retsvirkning eller er foretaget en udvidelse af deres gyldighedsområde.

Bestemmelserne i det foregående afsnit kan ikke medføre, at de ordninger, på hvilke forordning nr. 3 (1) fra Rådet for Det europæiske økonomiske Fællesskab har fundet anvendelse, udelukkes fra denne afgørelses anvendelsesområde;

- d) betyder udtrykket "overenskomst om social sikring" enhver bilateral eller multilateral overenskomst, der er eller i fremtiden måtte blive indgået udelukkende enten mellem to eller flere medlemsstater, eller mellem en eller flere medlemsstater og Tyrkiets, samt enhver multilateral overenskomst, der er eller i fremtiden måtte blive indgået mellem mindst to medlemsstater eller en medlemsstat og Tyrkiets og en eller flere andre stater, når en sådan overenskomst på den sociale sikrings område pålægger parterne forpligtelser med hensyn til samtlige eller til en eller flere af de i artikel 3, stk. 2 og 4, omhandlede sikringsgrene eller sikringsordninger, samt aftaler af enhver art, der indgås i henhold til de nævnte overenskomster;
- e) betyder udtrykket "den kompetente myndighed", for så vidt angår enhver medlemsstat samt for så vidt angår Tyrkiets, den eller de ministre eller anden tilsvarende myndighed, hvorunder de sociale sikringsordninger på den pågældende stats område i dets helhed eller på en del af dette område henhører;
- f) betyder udtrykket "institution", for så vidt angår enhver medlemsstat samt for så vidt angår Tyrkiets, det organ eller den myndighed, som det påhviler at administrere hele lovgivningen eller en del af den;
- g) betyder udtrykket "den kompetente institution":
- i) den institution, som den pågældende er tilsluttet på tidspunktet for indgivelse af begæringen om ydelser, eller
 - ii) den institution, hvorfra den pågældende er berettiget til at modtage ydelser eller ville være berettiget til at modtage ydelser, såfremt han eller et eller flere af hans familiemedlemmer var bosat i den medlemsstat, på hvis område denne institution befinder sig, eller
 - iii) den institution, der er udpeget af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat, eller
 - iv) såfremt det drejer sig om en ordning om arbejdsgiverens forpligtelser vedrørende de i artikel 3, stk. 2, nævnte ydelser, enten arbejdsgiveren eller det forsikringsorgan, der træder i hans sted, eller, såfremt et sådant ikke findes, det organ eller den myndighed, der er udpeget af den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat;
- h) betyder udtrykkene "bopælsstedets institution" og "opholdsstedets institution" henholdsvis den institution, som har kompetence til at udrede ydelser på det sted, hvor den pågældende er bosat, og den institution, som har kompetence til at udrede ydelser på det sted, hvor den pågældende opholder sig, i henhold til den lovgivning, som gælder for den nævnte institution, eller, såfremt en sådan institution ikke findes, den af den kompetente myndighed i den pågældende stat udpegede institution.

Artikel 2

Personkreds

Denne forordning finder anvendelse på arbejdstagere, som er eller har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, og som er tyrkiske statsborgere, samt på deres familiemedlemmer og efterladte.

Artikel 3

Ligebehandling og sagligt anvendelseområde

1. Personer, der er bosat på en medlemsstats område, og som er omfattet af denne forordning, har de samme pligter og rettigheder i henhold til en medlemsstats lovgivning som denne medlemsstats egne statsborgere, medmindre andet følger af særlige bestemmelser i denne forordning.

2. Bestemmelsen i stk. 1 finder anvendelse på enhver lovgivning om sociale sikringsgrene, der vedrører:

- a) ydelser i anledning af sygdom og moderskab;
- b) ydelser ved invaliditet, herunder ydelser, der tager sigte på at bevare eller forbedre erhvervsevnen;
- c) ydelser ved alderdom;
- d) ydelser til efterladte;
- e) ydelser i anledning af arbejdsulykker og erhvervssygdomme;
- f) ydelser ved dødsfald;
- g) ydelser ved arbejdsløshed;
- h) familieydelser.

3. Afsnit III fastsætter de særlige bestemmelser, der finder anvendelse for så vidt angår:

- a) ydelser i anledning af sygdom og moderskab;
- b) ydelser ved invaliditet, herunder ydelser, der tager sigte på at bevare eller forbedre erhvervsevnen;
- c) ydelser ved alderdom;
- d) ydelser til efterladte;
- e) ydelser i anledning af arbejdsulykker og erhvervssygdomme;
- f) ydelser ved dødsfald;
- g) børnetilskud.

4. Denne forordning finder anvendelse på alle almindelige og særlige sociale sikringsordninger med eller uden bidragspligt samt på ordninger, der pålægger arbejdsgiveren eller rederen forpligtelser med hensyn til de i stk. 2 omhandlede ydelser.

5. Bestemmelserne i afsnit III berører dog ikke medlemsstaternes lovgivning om en reders forpligtelser.

6. Denne forordning finder ikke anvendelse på hverken offentlig social og sundhedsmæssig forsorg eller ordninger til fordel for ofre for krig eller dens følger.

Artikel 4

Overenskomster om social sikring, der afløses af denne afgørelse

Medmindre andet er bestemt i artikel 5, træder denne forordning, både hvad personkredsen og det saglige anvendelsesområde angår, i stedet for enhver overenskomst om social sikring, der er indgået mellem to eller flere medlemsstater, og som finder anvendelse på tyrkiske arbejdstagere i henhold til de midlertidige europæiske aftaler om social sikring af 11. december 1953, der er afsluttet mellem Europarådets medlemsstater.

Artikel 5

Internationale regler, som ikke berøres af denne forordning

1. Denne aftale berører ikke forpligtelser i henhold til:

- a) de af Den internationale Arbejderkonference vedtagne konventioner, som efter ratifikation af en eller flere medlemsstater er trådt i kraft for den pågældende stat eller de pågældende stater;
- b) de midlertidige europæiske overenskomster om social sikring af 11. december 1953, der er afsluttet mellem Europarådets medlemsstater;

2. Uanset bestemmelserne i artikel 4 skal følgende fortsat være gældende:

- a) den europæiske konvention af 9. juli 1956 om social sikring af arbejdstagere beskæftiget ved international transport;
- b) mere fordelagtige bestemmelser i sådanne overenskomster om social sikring, som udelukkende pålægger en eller flere medlemsstater og Tyrkiet forpligtelser.

Artikel 6

Ophævelse af bopælsbestemmelser -

Den tvungne forsikrings indvirkning på refusion af bidrag

1. Kontantydelse ved invaliditet eller alderdom eller til efterladte og erstatning i anledning af arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, hvortil der er erhvervet ret efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, kan, medmindre andet er bestemt i denne forordning, ikke nedsættes, ændres, stilles i bero, inddrages eller beslaglægges som følge af, at den berettigede er bosat i Tyrkiet eller i en anden medlemsstat end den, hvori den institution, som det påhviler at udrede ydelsen, er beliggende.

Foranstående afsnit gælder ligeledes for ydelser i form af kapitalbeløb, der i tilfælde af indgåelse af nyt ægteskab ydes en efterlevende ægtefælle, der var berettiget til efterladtepension eller rente som efterladt.

2. Såfremt refusion af bidrag efter en medlemsstats lovgivning er betinget af, at den pågældende ikke længere er omfattet af en tvungen forsikring, anses denne betingelse ikke som opfyldt, så længe den pågældende som arbejdstager er omfattet af en tvungen forsikring i henhold til en anden medlemsstats lovgivning.

Artikel 7

Regulering af ydelser

De i en medlemsstats lovgivning fastsatte bestemmelser om regulering af ydelser finder anvendelse på ydelser, der under iagttagelse af bestemmelserne i denne forordning udbetales efter den nævnte lovgivning.

Artikel 8

Forbud mod dobbeltydelser

1. Der kan ikke med hjemmel i denne forordning rejses eller opretholdes krav på flere ydelser af samme art på grundlag af samme forsikringsperiode tilbagelagt efter en tvungen forsikring. Denne bestemmelse finder dog ikke anvendelse på ydelser ved invaliditet, alderdom eller dødsfald (pensioner), der fastsættes af institutionerne i to eller flere medlemsstater i overensstemmelse med reglerne i afsnit III, som fastsættes af en tyrkisk institution.

2. Indholder en medlemsstats lovgivning bestemmelser om, at en ydelse skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde, når modtageren samtidig får udbetalt andre sociale ydelser eller oppebærer andre indtægter, finder disse bestemmelser tillige anvendelse, selv om det drejer sig om ydelser, som den pågældende har opnået i henhold til en anden medlemsstats eller tyrkisk lovgivning. Denne bestemmelse finder dog ikke anvendelse, såfremt den pågældende oppebærer ydelser af samme art ved invaliditet, alderdom, dødsfald (pensioner), der fastsættes af institutionerne i to eller flere medlemsstater i overensstemmelse med reglerne i afsnit III, eller som fastsættes af en tyrkisk institution.

3. Indholder en medlemsstats lovgivning bestemmelser om, at ydelser ved invaliditet eller førtidsydelser ved alderdom skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde i tilfælde af, at modtageren er erhvervsmæssigt beskæftiget, finder disse bestemmelser tillige anvendelse, hvis den pågældende er erhvervsmæssigt beskæftiget på en anden medlemsstats eller Tyrkiets område,

AFSNIT II: BESTEMMELSE AF, HVILKEN LOVGIVNING DER SKAL ANVENDES

Artikel 9

Den lovgivning, der skal finde anvendelse på tyrkiske arbejdstagere, der er beskæftiget i Fællesskabet, fastsættes efter reglerne i artikel 13, stk. 1, og stk. 2, litra a) og b) samt i artikel 14 og 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408 af 14. juni 1971.

AFSNIT III: SÆRLIGE BESTEMMELSER OM DE ENKELTE ARTER AF YDELSER

Kapitel 1: Sygdom og Moderskab

Artikel 10

Bestemmelserne i artikel 18, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 finder anvendelse på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser.

Artikel 11

Bestemmelserne i artiklerne 19 - 21, artikel 22, stk. 1, litra a), og stk. 4, artiklerne 23, 24, 27, 28, 28a, 30, 32, 33, 34, 35 og 36 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 finder anvendelse på bevilling af ydelser og på refusion mellem institutionerne.

Bestemmelserne i artikel 22, stk. 1, litra a) i ovennævnte forordning finder dog kun anvendelse på arbejdstagere, der opholder sig i en anden medlemsstat end den kompetente stat af erhversmæssige årsager samt for de medlemmer af deres familie, der ledsager dem.

Bestemmelserne i artikel 19 i nævnte forordning finder yderligere anvendelse på helt arbejdsløse tyrkiske grænsearbejdere, som opfylder betingelserne efter den kompetente stats lovgivning for ret til ydelser fra sygdoms- og moderskabsforsikringen, samt på deres familiemedlemmer.

Kapitel 2: invaliditet

Artikel 12

Har en arbejdstager successivt eller skiftevis været omfattet af to eller flere medlemsstaters lovgivninger, fastsættes hans ret til ydelser efter bestemmelserne i artikel 37, stk. 1, første punktum, og stk. 2, artiklerne 38 - 40, artikel 41, stk. 1, litra a - c) og e) samt stk. 2, og artiklerne 42 og 43 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971. Ved anvendelse af artikel 39, stk. 4, i nævnte forordning medregnes dog alle familiemedlemmer, herunder børn, som har bopæl i Fællesskabet eller Tyrkiet.

Kapitel 3: Alderdom og dødsfald (pensioner)

Artikel 13

Har en arbejdstager været omfattet af lovgivningen i to eller flere medlemsstater, fastsættes hans eller hans efterlødtes ret til ydelser efter bestemmelserne i artikel 44, stk. 2, første punktum, artikel 45 og artikel 46, stk. 2, samt artiklerne 47, 48, 49 og 51 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971.

Dog skal følgende iagttages:

- a) Bestemmelserne i artikel 46, stk. 2, i nævnte forordning finder anvendelse, selv om de foreskrevne betingelser for erhvervelse af ret til ydelser er opfyldt, uden at det er nødvendigt at gøre brug af bestemmelserne i artikel 45 i samme forordning.
- b) ved anvendelsen af artikel 47, stk. 3, i nævnte forordning medregnes alle familiemedlemmer, herunder børn, som har bopæl i Fællesskabet og Tyrkiet;
- c) ved anvendelsen af artikel 49, stk. 1, litra a) og stk. 2, og af artikel 51 i nævnte forordning, skal henvisningen til artikel 46 erstattes af en henvisning til artikel 46, stk. 2.

Artikel 14

1. Den kompetente institution i enhver sådan medlemsstat, hvem der i henhold til en bilateral eller en multilateral aftale påhviler forpligtelser over for Tyrkiet, skal foretage en beregning af den skyldige ydelse efter bestemmelserne i den nævnte aftale.

Den foretager herefter en sammenligning mellem det beløb, som fremkommer ved at anvende artikel 13, med det beløb, som fremkommer ved at anvende den nævnte aftale.

2. Arbejdstageren har i forhold til institutionen i enhver af de pågældende medlemsstater ret til den skyldige ydelse som opgjort efter den i stk. 1 nævnte aftale, eventuelt forhøjet med et til-læg, som udgøres af forskellen mellem de to foran omtalte beløb.

Kapitel 4: Arbejdsulykker og erhvervssygdomme

Artikel 15

Bestemmelser i artikel 52 - 54, artikel 55, stk. 1, litra a), artikel 58, og artikel 61 - 63 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 finder anvendelse ved bevilling af ydelser og refusion mellem institutionerne.

Bestemmelserne i forannævnte artikel 55, stk. 1, litra a) finder dog kun anvendelse i tilfælde af arbejdsulykke, der har fundet sted under ophold i en anden medlemsstat end den kompetente stat.

Kapitel 5: Ydelser ved dødsfald

Artikel 16

Bestemmelser i artikel 64 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 finder anvendelse på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser.

Artikel 17

I tilfælde, hvor den berettigede afår ved døden eller har bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente stat, udbetales ydelserne ved dødsfald efter bestemmelserne i artiklerne 65 og 66 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971.

Kapitel 6: Familieydelser og børnetilskud

Artikel 18

Bestemmelsen i artikel 72 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 finder anvendelse på erhvervelse af ret til ydelserne.

Artikel 19

En arbejdstagers familiemedlemmer, der har bopæl i en anden medlemsstat end den kompetente stat, er berettiget til børnetilskud efter bestemmelserne i artikel 73, stk. 1 og 2, og artikel 74 - 76 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408 af 14. juni 1971. En arbejdstager, der i medfør af artikel 14, stk. 1, litra a) i nævnte forordning er omfattet af fransk lovgivning, har for de af sine familiemedlemmer, der ledsager ham, ret til de i fransk lovgivning hjemlede og i bilag V angivne familieydelser.

AFSNIT IV : FORSKELLIGE BESTEMMELSER

Artikel 20

1. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne og Tyrkiet skal underrette hinanden om de foranstaltninger, de har truffet med henblik på anvendelse af denne forordning;
2. Medlemsstaternes og Tyrkiets myndigheder og institutioner skal med henblik på anvendelsen af denne forordning yde hinanden bistand, som om det drejede sig om anvendelsen af deres egen lovgivning. Den gensidige administrative bistand ydes i princippet vederlagsfrit af de nævnte myndigheder og institutioner. De kompetente myndigheder i de nævnte stater kan dog aftale, at visse udgifter skal være genstand for refusion.
3. Medlemsstaternes og Tyrkiets myndigheder og institutioner kan med henblik på anvendelsen af denne forordning forhandle direkte med hinanden samt meddele pågældende personer eller deres befuldmægtigede.
4. En medlemsstats myndigheder, institutioner og domstole kan ikke afvise begæringer eller andre dokumenter, der forelægges dem, med den begrundelse, at de er affattet på en anden medlemsstats officielle sprog eller på tyrkisk.

Artikel 21.

1. Enhver i en medlemsstat eller Tyrkiets lovgivning fastsat fritagelse for eller nedsættelse af afgifter, stempel-, rets- eller registreringsgebyrer for akter eller dokumenter, der kan kræves fremlagt i henhold til den pågældende stats lovgivning, skal udstrækkes til også at omfatte tilsvarende akter og dokumenter, der kan kræves fremlagt i henhold til en anden medlemsstat eller Tyrkiets lovgivning eller i henhold til denne forordning.
2. Attester, dokumenter og akter af enhver art, der kan kræves fremlagt i forbindelse med anvendelsen af denne forordning, er fritaget for legalisering af diplomatiske eller konsulære myndigheder.

Artikel 22

Begæringer, erklæringer, appel eller anmodning om genoptagelse, der i medfør af en medlemsstats lovgivning skal være fremsat over for en myndighed, en institution eller en domstol i den pågældende stat inden en bestemt frist, skal anses for rettidigt indgivet til en tilsvarende myndighed, institution eller domstol i en anden medlemsstat eller Tyrkiet. I så fald skal den myndighed, institution eller domstol, der har modtaget nævnte begæringer, erklæringer, appel eller anmodning om genoptagelse, straks oversende dem, enten direkte eller gennem de kompetente myndigheder i de pågældende stater, til den kompetente myndighed, institution eller domstol i den førstnævnte stat. Datoen for indgivelse af disse begæringer, erklæringer, appel eller anmodning om genoptagelse til en myndighed, en institution eller en domstol i en anden medlemsstat eller i Tyrkiet

skal anses for at være datoen for deres indgivelse til den kompetente myndighed, institution eller domstol, der skal behandle den.

Artikel 23

1. De i en medlemsstats lovgivning foreskrevne lægeundersøgelser kan på den kompetente institutions begæring foretages på en anden medlemsstats eller Tyrkiets område af institutionen på det sted, hvor modtageren af ydelsen har ophold eller bopæl, på de vilkår, der er aftalt mellem de pågældende staters kompetente myndigheder.
2. Lægeundersøgelser, der foretages på de i stk. 1 fastsatte vilkår, anses for foretaget på den kompetente stats område.

Artikel 24

1. Overførsler af pengebeløb, som skyldes anvendelsen af denne forordning, skal ske i henhold til de aftaler, der på tidspunktet for overførslen er i kraft, gælder herom mellem de pågældende medlemsstater. I tilfælde af, at der ikke er sådanne aftaler i kraft mellem to stater, træffer de pågældende staters kompetente myndigheder eller de myndigheder, hvorunder internationale betalinger hører, ved fælles overenskomst de foranstaltninger, der er nødvendige for at foretage disse overførsler.
2. Overførsler af pengebeløb, som skyldes anvendelsen af denne forordning, skal ske i henhold til de aftaler, der på tidspunktet for overførslen gælder herom mellem den pågældende medlemsstat og Tyrkiet. I tilfælde af, at der ikke er sådanne aftaler i kraft mellem Tyrkiet og en medlemsstat, træffer de to staters kompetente myndigheder eller de myndigheder, hvorunder internationale betalinger hører, efter fælles overenskomst de foranstaltninger, der er nødvendige for at foretage disse overførsler.

Artikel 25

Bestemmelserne i artiklerne 89 - 93 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 anvendes tilsvarende i forbindelse med gennemførelsen af denne afgørelse.

Artikel 26

Medmindre andet er bestemt i bilag I til denne afgørelse, anvendes I, III, IV og V i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 tilsvarende i forbindelse med gennemførelsen af denne afgørelse.

Afsnit V : Gennemførelsesbestemmelser

Kapitel 1 - Almindelige bestemmelser

Artikel 27

De blanketter til attester, bevidnelser, erklæringer, begæringer og øvrige dokumenter, som er udarbejdet med henblik på anvendelsen af Rådets forordninger (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 og nr. 574/72 af 21. marts 1972, skal ligeledes bruges ved anvendelsen af denne forordning. Associeringsrådet bestemmer udformningen af sådanne yderligere blanketter, som måtte blive nødvendige for anvendelsen af denne forordning.

Artikel 28

1. De kompetente myndigheder kan udpege kontaktorganer, der er berettiget til at træde i direkte forbindelse med hinanden.
2. Enhver institution i en medlemsstat eller Tyrkiet, samt enhver person, der er bosat eller opholder sig på en medlemsstats eller på tyrkisk område, kan - enten direkte eller gennem kontaktorganerne - rette henvendelse til en institution i en anden medlemsstat eller Tyrkiet.

Kapitel 2 - Gennemførelse af bestemmelserne i afsnit I

Gennemførelse af artikel 8

Artikel 29

1. Når modtageren af en ydelse, som han har krav på efter en medlemsstats lovgivning, tillige har krav på ydelser efter lovgivningen i en eller flere andre medlemsstater eller Tyrkiet, gælder følgende regler :

- a) Såfremt anvendelsen af bestemmelserne i artikel 8, stk. 2, eller 3, medfører, at disse ydelser samtidig nedsættes eller stilles i bero, kan ingen af dem nedsættes eller stilles i bero med et større beløb end det, der fremkommer ved at dividere det beløb, der i henhold til den lovgivning, hvorefter ydelsen udredes, skal nedsættes eller stilles i bero, med antallet af de modtageren tilkommende ydelser, der skal nedsættes eller stilles i bero;
 - b) drejer det sig om ydelser ved invaliditet, alderdom eller dødsfald (pensioner), der er fastsat af en medlemsstats institution i medfør af bestemmelserne i artikel 46, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971, skal ydelser af anden art, indtægter eller lønbeløb, der kan medføre, at den ydelse, der skal udredes af institutionen, nedsættes eller stilles i bero, ikke tages i betragtning af denne institution ved beregning af det i artikel 46, stk. 2, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971, omhandlede teoretiske beløb, men udelukkende ved, at det i artikel 46, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 omhandlede beløb nedsættes eller stilles i bero. Det er dog kun en del af disse ydelser, indtægter eller lønbeløb, der skal tages i betragtning, og størrelsen heraf fastsættes i forhold til længden af de tilbagelagte forsikringsperioder i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 46, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971. Disse ydelses-, indtægts- eller lønbeløb skal dog kun medregnes med en brøkdel, beregnet i forhold til varigheden af de tilbagelagte perioder efter bestemmelserne i artikel 46, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971.
2. Med henblik på anvendelsen af artikel 8, stk. 2 og 3, meddeler de pågældende institutioner på begæring hinanden alle nødvendige oplysninger.

Artikel 30

De regler, der skal anvendes i tilfælde af samtidig ret til ydelser ved sygdom, moderskab eller dødsfald, samt ret til familieydelse eller børnetilskud efter lovgivningen i flere medlemsstater, er de bestemmelser, som er fastsat i artikel 8, 9, henholdsvis 10, i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972.

Kapitel 3 - Gennemførelse af bestemmelserne i afsnit II

Artikel 31

Gennemførelsesbestemmelserne til artikel 9 er de bestemmelser, som er fastsat i artiklerne 11 og 12, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972.

Kapitel 4 - Gennemførelse af bestemmelserne i afsnit III

Afdeling 1 : Almindelige regler om sammenlægning af perioder

Artikel 32

Bestemmelserne i artikel 15 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 finder anvendelse i tilfælde, hvor der skal tages hensyn til perioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i et eller flere medlemslande.

Afdeling 2 : Sygdom og Moderskab

Artikel 33

Gennemførelsesbestemmelserne til artiklerne 10 og 11 er dem, der er fastsat i artiklerne 16, 17, 18, 19, 20, 21, 23, 24, første punktum, 25, 27, første punktum, 29, 32, 33 og 34 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972.

Afdeling 3 : Invaliditet, alderdom og dødsfald (pension)

Artikel 34

a) Begæringer om ydelser ved invaliditet, alderdom samt til efterladte (heri indbefattet pensioner eller renter til forældrelose) indgives efter bestemmelserne i artiklerne 35, stk. 1 og 2, 36, stk. 1, 2 og 4, første led, 37, litra a) - c) og 38 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972.

b) Dog skal følgende iagttages :

- i) når den pågældende har bopæl i Tyrkiet, skal han indgive sin begæring til den kompetente institution i det medlemsland, af hvis lovgivning arbejdstageren senest har været omfattet, i givet fald ved mellemkomst af bopælsstedets institution. Begæringen skal ledsages af de fornødne bevisligheder og skal udfærdiges på den blanket, der er foreskrevet i den pågældende medlemsstats lovgivning;
- ii) bestemmelserne i artikel 38 i nævnte forordning finder anvendelse på alle de af ansøgerens familiemedlemmer, der har bopæl i Fællesskabet eller Tyrkiet.

Artikel 35

Begæringer om ydelser ved invaliditet i tilfælde, hvor arbejdstageren udelukkende har været forsikret i medfør af de i bilag III til Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 anførte lovgivninger, behandles efter bestemmelserne i artiklerne 39, stk. 1, 2 og 3, og 40 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972.

Artikel 36

a) Begæringer om ydelser ved alderdom, til efterladte og ved invaliditet i andre end de i artikel 35 anførte tilfælde behandles efter bestemmelserne i artiklerne 41, 42, 44, 46, stk. 1, første afsnit, 48 og 49, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972;

b) I øvrigt gælder følgende bestemmelser :

- i) den behandlende institution anfører på den i artikel 42, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 foreskrevne blanket de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter den lovgivning, som gælder for institutionen, og fremsender et eksemplar af blanketten til de medlemsstaters institutioner for ydelser ved invaliditet, alderdom og dødsfald (pensioner), som arbejdstageren har været tilsluttet, i givet fald vedlagt de af ansøgeren fremlagte arbejdsattester;

- ii) enhver af disse kompetente institutioner supplerer blanketten med angivelse af de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagesendt efter dens egen lovgivning, og tilbagesender den til den behandlende institution. Efter modtagelsen af samtlige blanketter med oplysning om forsikrings- og bopælsperioderne, sender den behandlende institution et eksemplar af de således udfyldte blanketter til hver af de berørte institutioner, som deri anfører ydelsernes teoretiske og faktiske beløb, beregnet efter bestemmelserne i artikel 46, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971, og tilbagesender blanketterne til den behandlende institution;
- iii) så snart den behandlende institution har konstateret, at bestemmelserne i artikel 40, stk. 2, eller artikel 48, stk. 2 eller 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 skal bringes i anvendelse, underretter den de øvrige institutioner herom;
- iv) i de tilfælde hvor opgørelsen af ydelserne tager mere end tre måneder, og det fremgår af de modtagne oplysninger, at der er erhvervet ret til ydelser i mindst én medlemsstat, skal den behandlende institution udbetale et passende forskud, der kan kræves tilbagebetalt.

Artikel 37

Den administrative og lagelige kontrol foretages efter bestemmelserne i artikel 51 og 52 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972. Disse bestemmelser finder tilsvarende anvendelse i de tilfælde, hvor den berettigede har bopæl i Tyrkiet.

Artikel 38

Udbetalingen af ydelserne foretages efter bestemmelserne i artikel 53 til 59 i Rådets forordning (EØF) nr. 574 af 21. marts 1972. Medmindre andet er bestemt i den overenskomst, der er indgået mellem den berørte medlemsstat og Tyrkiet, sker betalingen direkte, når den berettigede har bopæl i Tyrkiet.

Afdeling 4: Arbejdsulykker og erhvervssygdomme

Artikel 39

Gennemførelsesbestemmelserne til artikel 15 er de bestemmelser, som er fastsat i artikel 60, 62 og 64, første punktum, 65, 66, 70, 73 og 74 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972.

Afdeling 5: Ydelser ved dødsfald

Artikel 40

Gennemførelsesbestemmelserne til artikel 16 er de bestemmelser, som er fastsat i artikel 78 og 79 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971.

Afdeling 6: Familiydelser og børnetilskud

Artikel 41

Gennemførelsesbestemmelserne til artikel 18 og 19 er de bestemmelser, som er fastsat i artikel 85 - 89 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/73 af 21. marts 1972.

Kapitel 5 - Finansielle bestemmelserArtikel 42

Bestemmelserne i artikel 93 til 96 og 98 til 107 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 gælder tilsvarende ved anvendelsen af denne afgørelse.

Kapitel 6 - Forskellige bestemmelser

Artikel 43

Bestemmelserne i artikel 109 - 117 i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 gælder tilsvarende ved anvendelsen af denne forordning.

Artikel 44

Medmindre andet er bestemt i bilag II til denne forordning gælder bilagene til Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 tilsvarende ved anvendelsen af denne afgørelse.

Afsnit VI: Overgangsbestemmelser og afsluttede bestemmelser

Artikel 45

1. Denne forordning giver ikke ret til ydelser for noget tidsrum, der ligger forud for dens ikrafttræden.
2. Enhver forsikringsperiode samt, i givet fald, enhver beskæftigelses- og bopælsperiode, der er tilbagelagt under en medlemsstats lovgivning før denne afgørelses ikrafttræden, skal medregnes ved afgørelsen af, om der er erhvervet nogen ret til ydelser efter denne afgørelse.
3. Medmindre andet følger af bestemmelsen i stk. 1, giver denne afgørelse også ret til ydelser på grundlag af begivenheder, der er indtruffet før forordningens ikrafttræden.
4. Enhver ydelse, som på grund af den pågældendes nationalitet eller bopæl ikke har været fastsat eller har været stillet i bero, skal på den pågældendes begæring fastsættes eller udredes påny efter denne forordnings ikrafttræden, medmindre tidligere anerkendte rettigheder har ført til udbetaling af ydelser i form af kapitalbeløb.
5. Personer, der har fået tillagt pension eller rente før denne forordnings ikrafttræden, kan på begæring få deres rettigheder optaget til fornyet afgørelse på grundlag af bestemmelserne i denne afgørelse.
6. Såfremt begæring som i stk. 4 eller stk. 5 nævnt indgives inden udløbet af to år fra datoen for denne forordnings ikrafttræden, erhverves de rettigheder, der tilkommer de pågældende i medfør af denne afgørelse, med virkning fra nævnte dato, uden at nogen medlemsstats lovgivning om bortfald eller forældelse af rettigheder kan gøres gældende over for dem.
7. Såfremt begæring som i stk. 4 eller stk. 5 nævnt indgives efter udløbet af to år efter denne forordnings ikrafttræden, erhverves de rettigheder, der ikke er bortfaldet eller forældet, først fra datoen for begæringens indgivelse, medmindre der gælder mere gunstige regler efter en medlemsstats lovgivning.

Artikel 46

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i De europæiske Fællesskabers Tidende.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

BILAG I

(Forordningens artikel 26)

Med henblik på anvendelsen af denne forordning, affattes bilagene til Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 således:

Bilag I

Uændret

Bilag III

Uændret

Bilag IV

Uændret

Bilag V

A. Belgien

Uændret

B. Danmark

1° punkt 1 affattes således:

"1. Som arbejdstager anses efter definitionen i forordningens artikel 1, litra b,ii), enhver i en arbejdsgivers tjeneste beskæftiget person, der er omfattet af lovgivningen om arbejdsulykker og erhvervssygdomme."

2° punkterne 2 og 3 finder ikke anvendelse.

3° punkt 4 affattes således:

"4. Såfremt de i forordningens artikler 19, 22, stk. 1a), og 28a omhandlede arbejdstagere, pensionister, rentemodtagere og disses familiemedlemmer er bosat eller opholder sig i Danmark, er de pågældende berettiget til naturalydelse på samme vilkår, som efter dansk lovgivning gælder for personer, hvis indtægt ikke overstiger den i § 3 i lov nr. 311 af 9. juni 1971 om offentlig sygesikring fastsatte grænse, når det påhviler institutionen i en anden medlemsstat end Danmark at afholde udgifterne ved disse ydelser."

4° punkt 5 affattes således:

"5. Bestemmelserne i § 1, stk. 1, nr. 2) i lov om folkepension, i § 1, stk. 1, nr. 2) i lov om invalidepension m.v. samt i § 2, stk. 1, nr. 2) i lov om pension og hjælp til enker m. fl. finder ikke anvendelse på arbejdstagere eller deres efterladte, som er bosat i en anden medlemsstat end Danmark eller i Tyrkiet."

5° punkt 6 forbliver uændret.

6° Punkt 7 affattes således:

"7. Afgørelsens bestemmelser berører ikke overgangsbestemmelserne i danske love af 7. juni 1972 om ret til pension for danske statsborgere, der har haft fast bopæl i Danmark i nærmere fastsatte tidsrum umiddelbart forud for begæringen om pension."

7° Punkt 8 affattes således:

"8. Perioder, i hvilken en grænsearbejder, som er bosat i en anden medlemsstat end Danmark, har været beskæftiget på dansk område, skal i forhold til dansk lovgivning anses som bopælsperioder. Det samme gælder perioder, i hvilke en sådan arbejdstager er udstationeret i en anden medlemsstat end Danmark."

8° Punkt 9 forbliver uændret.

9° Der indsættes følgende punkter 10, 11 og 12:

- 10. Med henblik på udredelse af naturalydelse i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 betyder udtrykket "familie-medlem" enhver person, der efter lov om offentlig sygesikring anses som familiemedlem.
- 11. Med henblik på anvendelsen af forordningens artikel 8, stk. 2, på dansk lovgivning anses invalide-, folke- og enkepension som ydelser af samme art. (1)
- 12. For en af forordningen omfattet tyrkisk arbejdstager, der iøvrigt opfylder betingelserne for at få tillagt invalidepension efter dansk lovgivning, er retten til sådan pension betinget af, at den pågældende har haft fast bopæl i Danmark i mindst et år, samt at han i det nævnte tidsrum fysisk og psykisk har været i stand til at udøve normal beskæftigelse."

C. Tyskland

1° Punkt 1 affattes således:

"1. Bestemmelserne i forordningens artikel 6 berører ikke de bestemmelser, hvorefter ulykkestilfælde (og erhvervssygdomme), der er indtruffet uden for Forbundsrepublikken Tysklands område, samt perioder, der er tilbagelagt uden for dette område, ikke, eller kun på visse betingelser medfører udbetaling af ydelser, når de dertil berettigede er bosat uden for Forbundsrepublikken Tysklands område."

- (1) skal kun bibeholdes, såfremt Rådet vedtager forslag til en forordning om ændring af Rådets forordninger (EØF) nr. 1408/71 og 574/72, som indeholder samme bestemmelser.

2° Punkterne 2, 5, 6 og 7 forbliver uændrede.

3° Punkterne 3, 4, 8 og 9 finder ikke anvendelse.

D. Frankrig

1° Punkt 1, litra a), affattes således:

"1. a) Ydelsen til ældre arbejdstagere tilkommer på de efter fransk lovgivning for franske arbejdstagere gældende betingelser enhver arbejdstager med tyrkisk statsborgerskab, som på tidspunktet for begæringens indgivelse er bosat på fransk område."

2° Punkt 1, litra b) og punkt 3 finder ikke anvendelse.

3° Punkterne 2 og 4 forbliver uændrede.

E. Irland

1° Punkterne 1, 3, 5 og 6 affattes således:

"1. Som arbejdstager anses efter definitionen i forordningens artikel 1, litra b), ii) enhver person, der er forsikret i henhold til en tvungen eller frivillig ordning i overensstemmelse med bestemmelserne i § 4 i lov af 1952 om social tryghed og sociale ydelser (Social Welfare Act 1952).

3. Såfremt de i artiklerne 19, 22, stk. 1, litra a), og 28a. i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 omhandlede arbejdstagere, pensionister, rentemodtagere og disses familiemedlemmer er bosat eller opholder sig i Irland, har de pågældende ret til fri syge- og hospitalsbehandling efter irsk lovgivning, når det påhviler institutionen i en anden medlemsstat end Irland at afholde disse ydelser.

5. Med henblik på fastsættelsen af ret til naturalydelser i medfør af artikel 22, stk. 1, litra a) i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971, betyder udtrykket "familiemedlem" enhver person, over for hvem arbejdstageren anses at have forsørgerpligt med henblik på anvendelsen af lovene af 1947 - 1970 om sygesikring (Health Acts 1947 - 1970).

6. Med henblik på anvendelsen af forordningens artikel 8, stk. 2, på irsk lovgivning betragtes pensioner ved invaliditet, alderdom og til enker som ydelser af samme art."

2° Punkt 3a forbliver uændret.] (1)

3° Punkterne 2 og 4 finder ikke anvendelse.

F. Italien

Uændret.

(1) skal kun bibeholdes, såfremt Rådet vedtager forslag til en forordning om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 og 574/72, som indeholder samme bestemmelser.

G. Luxembourg

1° Punkt 1 forbliver uændret.

2° Der indsættes følgende punkter 2 og 3:

2. Med henblik på tilkendelse af den uforanderlige del af de luxembourgiske pensioner ligestilles de forsikringsperioder, der efter luxembourgsk lovgivning er tilbagelagt af arbejdstagere uden bopæl på luxembourgsk område, med bopælsperioderne.

3. Tillægget til supplerende af mindstepensionen samt børnetilskuddet i de luxembourgiske pensionsordninger ydes i samme forhold som den uforanderlige del." (1)

H. Nederlandene

1° Punkt 1, litra a) affattes således:

"a) En person, der modtager alderspension efter nederlandsk lovgivning, og som tillige modtager en alderspension efter en anden medlemsstats lovgivning, anses ved anvendelsen af bestemmelserne i artikel 27 og/eller artikel 28 for berettiget til naturalydelser, såfremt han opfylder de foreskrevne betingelser for adgang til den frivillige sygeforsikring for ældre."

2° Punkterne fra 1, litra b) til punkt 4 forbliver uændrede.

(1) skal kun bibeholdes, såfremt Rådet vedtager forslag til en forordning om ændring af Rådets forordninger (EØF) nr. 1408/71 og 574/72, som indeholder samme bestemmelser.

I. Det forenede Kongerige

1° Punkt 1 affattes således:

"1. Som arbejdstager anses efter definitionen i forordningens artikel 1, litra b, ii) enhver person, der er pligtig at svare bidrag som arbejdstager."

2° Punkterne 2, 3, 5 og 6 forbliver uændrede.

3° Punkterne 4, 7 og 8 finder ikke anvendelse.

4° Punkt 9 affattes således:

"9. I alle tilfælde, hvor Det forenede Kongeriges lovgivning stiller krav herom med henblik på opnåelse af ret til ydelser, ligestilles en tyrkisk statsborger, som er født i et andet land end en anden medlemsstat eller Tyrkiet, med en statsborger i Det forenede Kongerige, som er født i en sådan stat."

5° Der nedsættes følgende punkt 10 - 14:

└ "10. Med henblik på anvendelsen af forordningens artikler 41 - 48 skal hverken medregnes de forholdsmæssige bidrag, der er indbetalt af forsikringstageren efter Det forenede Kongeriges lovgivning eller de forholdsmæssige ydelser ved tilbagetræden, der er betalbare efter denne lovgivning.

Disse ydelser lægges til det ydelsesbeløb, der er skyldigt efter nævnte lovgivning, og som er fastsat efter bestemmelserne i for-
annævnte artikler, hvorefter det samlede beløb udgør den faktiske ydelse, som den pågældende har krav på.

11. Ved beregning af lønindkomsten med henblik på tilkendelsen af det efter lovgivningen i Det forenede Kongerige foreskrevne indkomstregulerede tillæg til midlertidige ydelser til enker, skal der, uanset bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971, for hver arbejdsuge en person i løbet af det pågældende skatteår har tilbagelagt som arbejdstager efter en anden medlemsstats lovgivning godskrives ham et beløb, der er lige så stort som den gennemsnitlige ugentlige lønindkomst, der svarer til gennemsnitsstørrelsen pr. uge af det indkomstregulerede tillæg, der i det løbende ydelsesår skønsmæssigt tilkommer henholdsvis en mandlig og kvindelig arbejdstager.

12. Med henblik på fastsættelsen af ret til naturalydelser i medfør af artikel 22, stk. 1, litra a) i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 betyder udtrykket "familiemedlem" enhver person, som anses at være forsørgelsesberettiget efter loven om statslig sygesikring eller efter Det forenede Kongeriges lovgivning om arbejdsulykker.
13. Med henblik på anvendelsen af forordningens artikel 8, stk. 2, betragtes pensioner ved invaliditet, alderdom og til enker som ydelser af samme art.
14. Med henblik på anvendelsen af "Decree" om ikke bidragspligtige sociale sikringsydelser og om forsikring ved arbejdsløshed (Gibraltar), skal enhver person, der omfattes af denne forordning, anses at være bosat i Gibraltar, såfremt han har bopæl i en medlemsstat. ⁷ (1)

(1) skal kun bibeholdes, såfremt Rådet vedtager forslag til en forordning, om ændring af Rådets forordninger (EØF) nr. 1408/71 og 574/72, som indeholder samme bestemmelser.

BILAG II

(Gennemførelse af afgørelsens artikel 44)

Med henblik på gennemførelsen af denne afgørelse ændres og suppleres bilagene til Rådets forordning nr. 574/72 af 21. marts 1972 som følger:

1) I bilag 1 indsættes følgende afsnit J:

„J. Tyrkiet“ (1)

2) I bilag 2 bør:

a) under afsnit C, punkt 2, litra a) i) indsættes følgende led:

„ - dersom den pågældende er bosat i Tyrkiet: Landesversicherungs-
anstalt Ober- und
Mittel-Franken
Bayreuth““

b) afsnit C, punkt 2, litra b) i) affattes således:

(1) Udfyldes af de tyrkiske myndigheder.

"b) for personer, der var eller ansås for at have været forsikret efter tysk lovgivning samt efter lovgivningen i en eller flere andre medlemsstater eller i Tyrkiet eller for deres efterladte:

i) når det seneste bidrag efter tysk lovgivning er indbetalt til renteforsikringen for arbejdere:

- dersom den pågældende er bosat på forbundsrepublikken Tysklands område, men uden for Land Saar

eller

når han er bosat uden for forbundsrepublikken Tysklands område, og det seneste bidrag efter tysk lovgivning er indbetalt til en institution beliggende uden for Land Saar:

- hvis det seneste bidrag efter en anden medlemsstats eller tyrkisk lovgivning er indbetalt til en dansk pensionsforsikringsinstitution:

"Landesversicherungsanstalt Schleswig-Holstein" (den regionale forsikringsinstitution for Slesvig-Holsten), Lübeck

- hvis det seneste bidrag efter en anden medlemsstats eller tyrkisk lovgivning er indbetalt til en irsk eller britisk pensionsforsikringsinstitution:

"Landesversicherungsanstalt Frei und Hansestadt Hamburg" (den regionale forsikringsinstitution for Fri- og Hansestaden Hamborg), Hamburg

- hvis det seneste bidrag efter en anden medlemsstats eller tyrkisk lovgivning er indbetalt til en hollandsk pensionsforsikringsinstitution:

"Landesversicherungsanstalt Westfalen" (den regionale forsikringsinstitution for Westfalen), Münster

- hvis det seneste bidrag efter en anden medlemsstats eller tyrkisk lovgivning er indbetalt til en belgisk pensionsforsikringsinstitution:

"Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz" (den regionale forsikringsinstitution for Rhinprovinsen), Düsseldorf

- hvis det seneste bidrag efter en anden medlemsstats eller tyrkisk lovgivning er indbetalt til en italiensk pensionsforsikringsinstitution: "Landesversicherungsanstalt Schwaben" (den regionale forsikringsinstitution for Schwaben), Augsburg
- hvis det seneste bidrag efter en anden medlemsstats eller tyrkisk lovgivning er indbetalt til en fransk eller luxembourgsk pensionsforsikringsinstitution: "Landesversicherungsanstalt Rheinland-Pfalz" (den regionale forsikringsinstitution for Rheinland-Pfalz), Speyer
- hvis det seneste bidrag efter en anden medlemsstats eller tyrkisk lovgivning er indbetalt til en tyrkisk pensionsforsikringsinstitution: "Landesversicherungsanstalt Ober- und Mittel-Franken, Bayruth"
- dersom den pågældende er bosat på forbundsrepublikken Tysklands område i Land Saar eller
dersom han er bosat uden for forbundsrepublikken Tysklands område, og det seneste bidrag efter tysk lovgivning er indbetalt til en institution beliggende i Land Saar: "Landesversicherungsanstalt für das Saarland" (den regionale forsikringsinstitution for Land Saar), Saarbrücken"

3) I bilag 3 bør der

a) under afsnit C, punkt 3, litra a) indsættes følgende led viii):

"viii) i forhold til Tyrkiet: "Landesversicherungsanstalt Ober- und Mittel-Franken, Bayreuth)""

b) indsættes følgende afsnit J:

"J. Tyrkiet " (1)

4) I bilag 4 bør der

a) under afsnit C, punkt 3, litra b) indsættes følgende led viii):

"viii) i forhold til Tyrkiet: "Landesversicherungsanstalt Ober- und Mittel-Franken, Bayreuth)""

b) indsættes følgende afsnit J:

"J. Tyrkiet " (1)

(1) Udfyldes af de tyrkiske myndigheder.